

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**IOAN. PETRI || MAFFEI, || BERGOMATIS, || E SOCIETATE ||
IESV, || HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI. ||
SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI
IV. ||**

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

Societati in Hispania valdè laboranti succurrit. Cap. XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64627)

Societati in Hispania valde laboranti succurrere.

Cap. XXI.

PER idem tempus Societas fideliter
 latiore successu inrumelentur, vel de
 tium ignaviam que delibentur, vari
 in Europæ regionibus diuino gratia
 vehementer exercebatur, itaque partim
 ab invidis & obtretractibus, partim
 etiam ab ijs, qui temporibus ita periculosis tam aliis
 concionum frequentiam, tam assiduam Societatis
 rum administrationem, & reliqua infirmis macta
 ra, genusque doctrinæ suspectū haberent. Quæ in
 ro in alijs provincijs alijs, sed in Hispania reuerentis
 storum insectator existit Ioannes Siliceus Antilep
 pus Toletanus. Is cum à ceteris Societatis mem
 rijs valde abhorreret; tum Exercitiorum
 quibus nostri eo tempore vel maxime in exercitijs
 minibus utebantur, nomen ipsum pari non potest
 pluri verò, in sua diocesi, piorum civium ab
 Collegium Societatis I E S V repente exortum, qui
 a academia illa pæne tota conflueret, ita æge
 de nostris è sua ditione pellendis, toto animo
 ctisque cogitaret. Sed cum in ipsos palam
 cere vereretur, partim spectata vitæ innocen
 etiam virosum principum gratia, & summi
 est) Pontificis auctoritate subnixos; iracundia
 mina in populares suos, familiares nostros, quæ
 torquet. Ac primum, quod è suo clero compluribus
 disciplina ac meditationibus imbutos esse rogavit
 edicto minaci, iuris in Ecclesia Toletana dicitur
 te priuat sacerdotes eos, qui è nostra forma
 libis exercitationibus operam dedissent. de
 ti anathematis pœna proposita, verat in academia
 pluteni omnino quemquam à nostris hominibus
 cesiæ sacramenta suscipere. Quæ res, vixit
 infamia, varios illico rumores hominum

pane tota commouit : cum alij nostrorum acta,
 mores, instituta defenderent; alij contra, non sine gra-
 ui aliqua certaue ratione tantum Antistitem ita
 de Societate statuisse disputarent. Nostri, quamuis Dei
 clementia, & conscientia testimonio freti, re tamen
 tam atroci, tamque inopinata perculsi, angebantur ani-
 mos neque tam ignominia sua, quam Ecclesie damno
 permouebantur, quod ex tanta hominum alienatione,
 tantisque calumnijs imminere necessario videbatur. Ita
 que cum obsecrationibus & sacrificijs, & voluntaria cor-
 porum castigatione caeleste numen de more propitias-
 sent, per communes amicos Archiepiscopum docent,
 nihil ab se vel contra Ecclesie re, vel contra ipsius Archie-
 piscopi dignitate esse commissum, cur in rebus diuinis oc-
 cupati, & nihil nisi Dei gloriam, & proximorum salutem
 Apostolica auctoritate querentes, tantis iniurijs affi-
 ci, praesertim indicta causa, debuerint. Si quid secus ab
 inimicis ad eum delatum sit, se ad purganda crimina, at-
 que ad omnem satisfactionem in Domino paratos esse:
 tantum ab eo suppliciter petere, uti conceptam iram, ad causam
 suamque cognitam, pro sua sapientia ac pietate suffi-
 ceret. Cum ille nihil idcirco de acerbitate remitteret, sa-
 tis apparet, nostri nominis odium altius in eius ani-
 mo insidisse, quam ut euelli aut mitigari vlla ratione
 possent. Ignatij voluntatem atque consilium per litteras
 quam primum exquirunt. Ille, circumspicis rebus omni-
 bus, Deumque per se suosque enixè precatus, ut ea res ad
 eius gloriam, salutemque animarum, bene ac feliciter e-
 uerret; sine vlla dubitatione, si Archiepiscopus in in-
 tero persistat, iubet nostros ad consilium Regium
 aduocare; litteras Apostolicas proferre: Societatis causam
 cum Christi causa coniunctam aequè moderatè
 fortiter agere. ipse interea ad Pontificem adit sup-
 pliciter; Archiepiscopi factum exponit, summi tribuna-
 li & auctoritatem implorat, sine vlla tamen gra-
 uitate querimonia vel exaggeratione verborum. Ac no-
 sti quoque in Hispania ex Ignatij praecipio rem ad con-
 sulam deferunt: Pontificia diplomata, & iura Societa-
 tis le-

tis legitima ostendunt: obsequium sibi adire et puer-
 mos adiuuandos exoptant. Quae cum nulla ipsorum
 culpa ab Archiepiscopo acta esse conuenit: cum danti-
 exitum habuit res, ut de Regij consilij decreto, & sacri
 tificis obiurgatione, Archiepiscopus edicta prote-
 re, nostrisque omni molestia atque ignominia liber-
 coactus sit. Quae res laetitiam bonis omnibus multo
 maiorem, quo magis de nostra exillimatione et fama
 solliciti fuerant. Atque haud ita multo post, Archiepiscopo
 vita functo, nostri à Toletana ciuitate deique muni-
 tati, & in ijs ipsis aedibus publicè collocati sunt. Ad
 Archiepiscopus paulo ante clericis quibusdam adhibe-
 uerat, ut ab ijs qui diuinam providentiam ex rerum he-
 manarum euentis obseruant, non sine causa amarus
 sum fuerit, omnes tanti Praesulis in Societatem ingressi
 & conatus eo deniq; recidisse, ut cum maxime eos
 opinionis errore deceptus, ex vniuersa Hispania pul-
 cuperet, tunc ipsum in sua Toletana metropoli coram
 illis exstrueret, ornareque. Eiusmodi fuit, quae Hispa-
 niensis illius procellae transitus. Ac pari felicitate
 quoque prouincijs coortae in nos tempellus, quae
 nitate prudentiaque sedate sunt: ac Dei beneficij
 fere Societas maiora in dies incrementa capere.

*De Iulij III. obitu; & de Marcelli II. a Ignatio
 nostrisque beneuolentia.*

Cap. XXII.

INTER haec Iulius ante Pontificatus
 quinto demoritur: cui Marcellus
 nis Politianus ingenti potentia
 nium gaudio successus est. Quis
 nim erat spei de publicis rebus
 otum eius Pontificatus auspicio
 sponderant. Ad hunc legationem
 teri familiaritate cum adorandi & gratulandi
 nisset, ardè amplexatus hominem Pontificem, & cum
 me exosculatus, multa cum eo inambulans de Italia